
HENKILÖKOHTAISESTI

Soili sai kutsun

Nuorena Soilin elämä oli autio ja tyhjä. Pimeys peitti mieltä ja henki kapinoi Jumalaa vastaan. Ajatuksissa liikkui epäily siitä, onko Jumala sittenkään rakkaus. Jumala sanoi: ”Tulkoon valo Soilin ajatuksiin!” Ja valo tuli. Soili sai nähdä, että vaikka kaikki muu maailmassa osoittaisi Jumalan rakkautta vastaan, hän ei koskaan pääse yli Jumalan rakkauden teosta Kristuksessa. Soili sanoi Jumalalle: ”Tee mitä tahansa minun elämälleni, kunhan viet taivaaseen.” Ja Jumala teki.

Vuosia myöhemmin marraskuisena aamuna Soili Haverinen hörppii kukallisesta mukistaan ja pohtii opintojaan ja elämäänsä. Jo teologian opinnot aloittaessaan Soili tiesi, että hengellinen työ on hänen kutsumuksensa. Selvää kuitenkin oli, että pastorin virkaan hän ei hinkuisi, sillä Soili oli aiemmin käynyt kovat kamppailut Paavalin kirjeiden äärellä.

- En voinut ymmärtää, miksi puhumiskiellot naisille olivat siellä. Miksi ihmeessä jokin, mitä tehdään seurakunnassa, liittyisi jotenkin sukupuoleeni, oli Soilin ajatuksissa pyörinyt.

Ensin Soili yritti vältellä asian pohdiskelua hyppäämällä Raamatussa päänvaivaa aiheuttavat kohdat yli. Karjalan Aunuksessa lähetystyössä vietetty vuosi laittoi kuitenkin pohtimaan asioita. Hän ymmärsi, ettei voisi jättää Jumalan sanasta mitään pois,

vaikkei niitä ymmärtäisikään. Hän päätti luottaa Jumalaan ja seurata kutsumustaan, vaikkei Raamatun kohtien syvimpiä merkityksiä voisikaan ymmärtää. Asioiden kanssa kamppailu ei kuitenkaan ollut turhaa, sillä myöhemmin Soili käsitti tuskaakin tuottaneet kohdat.

Omaa aktiivisuutta työpaikan löytämiseksi

Jos teologian opiskelijan tulevaisuuden suunnitelmiin ei kuulu kumpikaan perinteisistä ammattivaihtoehdoista, voi työelämään siirtymisessä nousta seinä vastaan.

- Kukaan ei tule kotoa hakemaan töihin. Oma aktiivisuus ratkaisee, sanoo Soili.

Soili Haverisen mielestä hengelliseen työhön ei valmistuta pelkästään yliopisto-opinnoilla. Oman kutsumuksen pohtimiseen ja hengelliseen kasvuun tarvitaan paljon muutakin. Oma paikka hengellisessä työssä löytyy ottamalla vastuuta ja tekemällä töitä, vaikkei se varsinainen leipätyö olisikaan.

- Omalla kohdallani viiden vuoden ihanneellinen opiskeluaika olisi varmaan ollut vahingollinen, sanoo seitsemättä vuotta yliopistossa kirjoilla oleva Soili.

Opintojen venyminen ei siis välttämättä ole pahaksi. Opiskelun ohella voi olla hyödyllistä tehdä töitä Soilin tavoin. Soili näkee työt ja pidemmän opiskeluaajan omien eväi-

den keräämisen kannalta hyvänä asiana. Toinen hyvä seikka on tunnetummaksi tuleminen hengellisissä piireissä. Työhön ottamiseen on suurempi kynnys opintoputketa putkahtaneen kuin ennenkin vastuuta hengellisessä työssä ottaneen kohdalla.

STI ja Priscilla-yhdistys tukena

Opintojensa alkuvaiheessa Soili koki STI:ssä käymisen rohkaisevaksi monelta kannalta. STI oli paikka, jossa saattoi tavata muita samanmielisiä opiskelijoita. Sitä kautta muodostui etenkin samanmielisistä naisteologeista viiteryhmä, jonka kanssa saattoi jakaa ja käydä läpi asioita. Tärkeää oli, ettei jäänyt yksin esimerkiksi eksegeettisen aivopesun hyökätessä. Naisteologien viiteryhmästä sai alkunsa myös Priscilla-yhdistys.

- Naisteologien hankala työtilanne ja yleinen turhautuminen ajoivat tekemään asialle jotain, Soili selittää.

Moni nainen oli omassa hengellisessä yhteisössään kokenut, että miespuolisia teologian opiskelijoita rohkaistiin hengelliseen työhön, mutta naisia ei. Priscilla-yhdistyksen naisten kantavana ajatuksena on, että jos rohkaisua ei tule muualta, niin naisteologit voivat rohkaista toisiaan.

Opiskelijälähteyksen opiskelijasihteerinä

Tällä hetkellä Soili työskentelee kolmatta vuotta OPKOn leivissä. Helsingin opiskelijatyöstä vastatessaan hän kokee, että oma kutsumus on tullut todeksi. Raamatun opettaminen ja evankelioiminen ovat hänelle

juuri sitä ominta.

- Kutsumus ei ole jotain, joka tulee vasta maisterin paperien mukana, hän sanoo.

Soilille kutsumus onkin jotain paljon enemmän. Se on oma vähäinen kiittollisuuden osoitus siitä, mitä Jumala on tehnyt. Kutsumus ei ole suuri ääni taivaasta, vaan vahva tuntuma siitä, ettei voisi tehdä mitään muuta. Kutsumuksen toteuttaminen taas on tehdä Jumalan ohjauksessa sitä, minkä on itse ymmärtänyt Jumalan tahdoksi. Jumalan tahdon mukaisella paikalla työskenteleminen on myös itselle mielekästä.

- Sen, minkä teen, teen Herralle, Soili sanoo ja hän sanoo sen erittäin vakuuttavasti.

Heli Airikka, teol. yo